

רע"פ 1300/14 - קובי מורי נ' מדינת ישראל

רע"פ 1300/14 - קובי מורי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1300/14

קובי מורי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[25.02.2014]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בשם המבקש:

עו"ד מאירה אזרד

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 11.2.14 בעפ"ת 48262-11-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' הלמן, ש' אטרש וא' קולה ובקשה לעיכוב ביצוע

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטים א' הלמן, ש' אטרש ו-א' קולה) ב- עפ"ת 48262-11-13 מיום 11.2.2014, אשר דחה את ערעור המבקש על הכרעת וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (סגן הנשיא ח' סבאג), ב-גמ"ר 20712-07 מיום 29.10.2012 (הכרעת הדין) ו-14.10.2013 (גזר הדין).

רקע והליכים

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של גרם מוות ברשלנות (סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יחד עם סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]); גרימת חבלה לאדם ולרכוש ברשלנות (סעיפים 2)62 ו-38(2)+(3) לפקודת התעבורה); נהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות (סעיף 2)62 לפקודת התעבורה); ואי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה (תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961). המבקש הואשם גם בעבירה של נהיגה במצב המונע שליטה ברכב ומסכן עוברי דרך, אולם זוכה מחמת הספק מעבירה זו. על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.7.2006 בשעות הצהריים, נהג המבקש ברכבו הפרטי בעפולה. המבקש התקדם עם רכבו לעבר מעגל תנועה שלאחריו מעבר חצייה שבאמצעו אי תנועה המפריד בין שני נתיבי הנסיעה. באותה עת, החל המנוח - הולך רגל - לנוע מכיוון אי התנועה ונתיב נסיעת המבקש והחל לחצות את מעבר החצייה. אז, פגע בו המבקש תוך כדי שהוא נוהג בקלות דעת וברשלנות, בלי לתת למנוח זכות קדימה. המנוח נפטר כעבור כמה ימים כתוצאה מהתאונה.

3. ביום 29.10.2012, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות שפורטו לעיל. הכרעת הדין נסובה סביב מחלוקת בדבר היכן במעבר החצייה פגע המבקש במנוח. כמו כן, סביב השאלה אם קיים קשר סיבתי בין התאונה לבין פטירת המנוח. בית המשפט קבע כי העדים שהציגה המשיבה אמינים ומהימנים (ביניהם - עדים לתאונה עצמה, נוסע במכוניתו של המבקש, בוחני תנועה, שוטרים מתנדבים), ומהם עולה כי המנוח נפגע בעת שהיה על מעבר החצייה. עוד נקבע כי בנוגע לשני עדי הראייה, אשר מסרו במשפט שאינם זוכרים את אשר שאירע, יש לקבל את הודעותיהם במשטרה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. עוד נקבע בהכרעת הדין כי הודעתו של המבקש במשטרה אינה פסולה (במסגרתה מסר כי פגע במנוח בזמן שהיה על מעבר החצייה). לאחר אלה, קבע בית המשפט כי התאונה הובילה למותו של המנוח, ומתקיימים בעניינו של המבקש יסודות עבירת גרם מוות ברשלנות.
4. ביום 14.10.2013, גזר בית המשפט את דינו של המבקש. תחילה, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה הוא בין חודשים ספורים שירוצו בפועל לבין שנת מאסר, ופסילת רישיון בפועל בין 6 ל-18 שנים. זאת, בהתבסס על הערך החברתי שנפגע, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות ביצוע העבירה (ובתוך זה קבע כי התרשלנות של המבקש מצויה ברף הבינוני-גבוה). אז, פנה בית המשפט לקבוע את עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה ההולם. לקולה, ציין את נסיבותיו האישיות, עברו התעבורתי שאינו מכביד (2 הרשעות בלבד, דבר המלמד לשיטת בית המשפט כי "מדובר בנאשם [המבקש] שאופי הנהיגה שלו הינו נורמטיבי בדרך כלל, וכי התאונה נגרמה בשל רשלנות רגעית בלבד" (עמוד 132 לפרוטוקול גזר הדין)). על בסיס כל אלה, גזר בית המשפט על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי; פסילת רישיון בפועל למשך 8 שנים; קנס בסך 3,000 ש"ח.
5. המבקש ערער על הכרעת וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. ביום 11.2.2014, דחה בית המשפט את הערעור. לשיטתו, פסק הדין של בית משפט השלום מנומק כדבעי, ועל אף קשיים וסתירות שהעלה המבקש, אין בכך די כדי להצדיק התערבות בממצאים העובדתיים שנקבע על ידי הערכאה הדיונית. לשיטת בית המשפט המחוזי, "לא התרשמתי כי קיימות פרכות בעדויות עדי התביעה, כל שכן קשיים מהותיים, המצדיקים התערבותנו בממצאיו ומסקנותיו של בית המשפט קמא" (סעיף 34 לפסק הדין). עוד, נקבע בפסק הדין כי הוכח מעבר לספק סביר הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוח, וכי העונש שנגזר על המבקש הולם ולא חורג במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. מכאן הבקשה שלפניי. הבקשה
6. בבקשה, המשתרעת על פני 14 עמודים, מעלה המבקש טענות רבות. רובן ככולן נוגעות לקביעות המהימנות בנוגע לעדויות בערכאה הדיונית. בין היתר, טען כי לא היה מקום לקבוע שהתאונה התרחשה על מעבר החצייה; עדי המשיבה הוכרזו כעדים עוינים ללא כל סיבה; המשיבה לא עמדה ברף הנדרש לצורך הרשעה בהליך הפלילי; לא היה מקום ליתן משקל למרבית עדי המשיבה; ועוד.

7. בנוסף, מעלה המבקש טענות בנוגע לעונש שנגזר עליו. בין היתר, ביקש לאמץ את חוות הדעת הראשונה של שירות המבחן שהמליץ להשית עליו עונש שירוצה בשירות לתועלת הציבור (זאת על אף שתסקיר משלים קבע כי יש לגזור על המבקש עונש מאסר בפועל); לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות; הפנה למקרים דומים בהם לשיטתו נגזרו עונשים קלים בהרבה מזה שנגזר עליו; ועוד.
- דין והכרעה
8. אין בידי להיעתר למבוקש. רשות ערעור ניתנת כאשר המקרה מעורר סוגיה עקרונית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או נוכח שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). המבקש מעלה טענות בנוגע להכרעת הדין ולגזר הדין.
9. לענין הכרעת הדין, כלל טענותיו של המבקש נוגעות לממצאים עובדתיים וקביעות מהימנות של בית משפט השלום. עם זאת, כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה כוח שעה שמדובר בגלגולו השלישי של ההליך (ראו: רע"פ 2349/13 פרץ נ' עיריית תל אביב (8.4.2013)). לא מצאתי כל סיבה לחרוג מכלל זה ולהתערב בקביעות העובדתיות של הערכאות הקודמות במקרהו של המבקש. שתי הערכאות הקודמות ניתחו באופן מקיף ומפורט את כלל העדויות, והגיעו למסקנה כי אשמתו של המבקש הוכחה מעבר לספק סביר. לא מצאתי כל נסיבה חריגה המצדיקה התערבות בגלגול שלישי בקביעות אלה.
10. לענין גזר הדין, כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). במקרה דנא, לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר על המבקש. בית משפט השלום גזר את דין המבקש בהתאם לתיקון 113 באופן מקיף ויסודי, ובהינתן רמת הרשלנות הבינונית-גבוהה של המבקש בעת התאונה, יחד עם התוצאה הטרגית, מדובר בעונש הולם. אין גם בנסיבותיו האישיות של המבקש כדי להצדיק את קבלת הבקשה מטעמים של צדק או עיוות דין.
11. בנסיבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזאת. משכך, מתייתר הצורך לדון בבקשת עיכוב הביצוע שהוגשה יחד עם הבקשה למתן רשות ערעור. בהתאם לפסק הדין של בית המשפט המחוזי, המבקש יתייצב ביום 4.3.2014 לא יאוחר מהשעה 10:00 בימ"ר קישון, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות. המבקש יתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין שב"ס.
- ניתנה היום, כ"ה באדר א' התשע"ד (25.2.2014).